

מוטיב
אין בהמשכים

רקדנית של מילים
שושנה יליץ

גיליון 1

מרץ 2020, אדר התש"ף

פרק ראשון

אני אוספת גופות וירטואליות. כל מספר חודשים מת לי מישהו במרחב הווירטואלי, אני לא עוברת מפאזה לפאזה. אני מתמסרת לאשליה ומאמינה לכל אחד שכותב לי הודעה באינבוקס. זו כבר מחלה כרונית. אני נזכרת בתחילתה של המחלה. היא החלה לפני יותר מעשרים שנה. כשהייתי עקרת בית נואשת. חיי היום יום היו אפורים. השגרה שהייתה מבורכת הפכה למעיקה וחיפשתי מילה טובה, שהגיעה אליי בצורה קלילה מהמרחב האינסופי של הכלום. וכמו בכלום הקשרים אינם אמיתיים.

והנה חלפו להם עשרים שנה של שוטטות מאומצת ואת מגלה שאת מעדיפה אותם צעירים ויפים. את מגלה שאת מעדיפה אותם שלא ינחרו בלילה לצדך. את מגלה שהם יכולים לאהוב אותך, אבל תמיד קיים משהו שתחשפי מאוחר מדיי. ליבך ילך שבי אחר דמותו שאינה קיימת, ואת תפנטזי מספר ימים או מספר שבועות על חלום שנגוז, את תשלמי את מחיר החלומות. את תחלמי על מי שלא יהיה בהישג ידך, ואם הוא יהיה הוא יהיה תרמית עלובה וזולה. תעברי מאחד לשני כשתחפשי את המוזה שלך.

את הרי מחפשת מוזות כדי לכתוב עליהן.

את מכריזה ביודעין שאת סופרת ואת סופרת שכותבת אירוטיקה מן הראשונות שכתבה עוד לפני שנוצר דור שלם של כותבות אירוטיקה, ואת כבר כותבת מתוך החלום שמתנפץ לך בפעם המי יודע כמה. וכן יש לך חולשה לאלה שיודעים לשקר וגם להראות הכי פחות שקרנים. קיימים כאלה שיסיטו את מבטך והכול הוא עניין של שנייה אחת, כשאת נופלת למלכודת הדבש. את נכנעת מטבעך. את נכנעת למען עוד מילה אחת, את נכנעת למען עוד חנחון שקרי של מי שמחפש להוציא ממך משהו, שאין באפשרותך לתת. אהבות ויטואליות הן אשליה נצחית.

ואת פתי מאמין לכל דבר, את יודעת שאת צריכה את הריגוש הזה כדי להמשיך לכתוב. אחרת את לא יכולה.

את מוכנה למכור את נשמתך לשטן והוא יופיע כל פעם בדימוי חדש. כל מי שתפגשי יעורר בך משהו שתתמכרי אליו. אינך יכולה אחרת את חייבת את ליטוף המילים במרחב שמתעורר במקום שאין בו מקום.

פרק שני

באותו שבוע רכשתי בחנות דלתא שתי פיג'מות שנראות הכי דוחות שניתן לתאר. אחת בצבע ורוד עתיק עם ציורים של מיקי מאוס, כותנת עלובה שלה פתח עגול לצוואר והיא בסך הכול די מרובעת ולא מבליטה מאומה. לא יודעת למה בכלל רכשתי אותה.

אולי המבצע המפתה של סוף העונה. זו הייתה סתם קדחת קניות ללא הסבר הגיוני. בנוסף לבגד המבחיל שלא היה לו פתח ראוי לראש כלל לא מדדתי ובחרתי שייראה כמו שק. מה חשבתי לעצמי, גם דבקתי במידה א לא כשאני משכנעת את עצמי שנוח זה מה שחשוב לי בגילי. ואת הפיג'מה השנייה שהבטיחו לי שתהיה ממש בחינם, בחרתי חליפת מכנסיים גם במידה שגדולה עליי באיזה שלוש מידות. שלושה רבעים שמגיעים עד כמעט לקרסול. נראיתי שלומפרית בשתי הפיג'מות. מכנסיים בצבע פטרול עם ציורים בצבע לבן של גופי הכלבלב מן הסרטים של וולט דיסני. החלק העליון היה חולצת בד שזלגה על הגוף ללא קו מתאר הגיוני.

את מיקי מאוס, שפתח קטן חונט צווארי ובקושי רואים את עור הגוף לבשתי באותו יום, שמחה ועליזה על השובבות הקצרה שנחתה עליי.

לא חלפו דקות עד שהופיע סמיר שכבר כמה ימים עלה בפייסבוק, ודיברנו על הא ועל דא. הוא דיבר בצרפתית מנומסת. ואני מיהרתי לגוגל. תרגמתי כל מה שהוא כתב לי. אלה היו שיחות היכרות. הוא סיפר שהוא נמצא במרקש, ואת האקזוטיקה של העיר העביר אליו בצילומים. דוקטור לפילוסופיה בעל שתי אזרחויות, כי אמו נולדה במרוקו ועברה לגור באלג'יר כשנישאה לבעלה. הוא סיפר לי שהוא מתרגל בקיץ סטודנטים במרקש ובספטמבר ישוב לאוניברסיטה שבעירו באלג'יר.

פניו של סמיר הלכו והתחדדו כשהוא שלח צילומים של עצמו, צילומי סלפי בזווית מיוחדת כשהוא מסתכל למעלה גבוה והמצלמה קולטת עיניים קטנות חומות שנפקחות לפתע. זקן צרפתי עיטר את פניו וגם פדחתו נצצה. משני צידיה שיערו הדוק בצורה הנדסית והוא לבוש לפעמים בגופיית ספורט או בחולצות משובצות. פניו היו צעירות, אבל הפדחת השביחה את מראהו ושיוותה לו מראה של אדם בוגר ומיושב ולא איש צעיר מאוד. הוא היה בן 35. ככל שהבטתי בו נקשרתי לעיניו הכמהות לאהבה ואוליי חמלה. וכשהחל לדבר בקולו בטלפון של הפייסבוק, ככה בצרפתית במבטא מעט מג'רבי החלו יצריי להשתלהב.

התחלתי להקשיב רק לשירים בצרפתית בספוטיפיי. אימצתי לעצמי את האהבה לפרנקופיל. תוך כדי שיחות שחזרתי את ידיעותיי בצרפתית, ומגמגום והתמהמהות הצלחתי לשלוח הודעות בקולי בצרפתית. זו השפה הכי רומנטית בעולם – שכנעתי את עצמי. פתחתי מצלמה כשדיברנו בפעם השנייה או השלישית. זה היה מהיר, כמו התאהבות ראשונה ואז הוא הבחין במיקי מאוס שלי. הוא הסתכל במצלמה וקצת לא האמין. בינתיים לא אמר כלום, רק צחק בינו לבינו על אישה כמוני בראשית העשור השביעי לחייה שמפלטטת עם גבר בן גילו של הבן שלה. באותם רגעים ממש לא מרגישים בהבדלי הגילאים, פשוט זורמים, כי הרי במרחב הכלום אין כלום. אין לך גוף, אין לך משקל, ואין לך גיל. כן זהו הפרט החשוב ביותר, אין לך בכלל גיל. זו הייתה הפגישה הווירטואלית הראשונה עם רוח של אדם הצעיר ממני בעשרות שנים.

הוא התבונן בי, אישה בשלה, אישה כזאת שהוא ראה בפייסבוק, נראתה לו ילדותית משהו, והוא הביט בי וחיוך הופיע בזויות הפה. עיניו נצצו ולא הבנתי מה הוא רואה. "את אישה יפה, את אישה סקסית." נפלטו ממנו המילים. ככה בטבעיות ואני נטיתי להאמין לו. נו, ומה אישה אוהבת, אישה אוהבת שאומרים לה מילים יפות.

פרק שלישי

ככל שהרבינו לדבר אני וסמיר, הוא שאל מה זה המיקי מאוס הזה, אבל זה לא היה באותו ערב אלא למחרת כשכבר התמכרתי לשיחות איתו, וידעתי פרטים רבים עליו וקצת סיפרתי על עצמי. והתאהבתי. והוא היה נדמה שהתאהב. כבר שלח לי בהודעה "ז'אטם" ואני האמנתי כי חייתי את האשליה המטורפת.

ככה זה נדמה. ככה זה נראה. ככה זה קורה לי בקלות. והתקדמנו לכיוון הסקס. גלשנו אל מתחת למיקי מאוס, הרמתי את הפיג'מה והוא ראה את שני העופרים שלי, סליחה הם גדלו ונהיו כמו שני שוורים יפים והבטן שלי גלשה לפריים, קצת הגבהתי את המצלמה והוא צעק לי "הו, אני אוהב מה שאני רואה. אני אוהב אותך." והכול היה בצרפתית כמו שאהבתי כמו שהוא אוהב הד"ר לפילוסופיה.

ופתי כמו פתי, מאמין. אהבתי שגבר זר, גבר צעיר מאוהב בי. לאט לאט התחלתי להתפשט ככה כמעט בלי שביקש ממני בכלל. את מיקי מאוס דחסתי עמוק לארון וחיפשתי כותנות נוחות עם פתח גדול שמאפשר לחזה להציץ בנחת שאפשר להפשיל את הכותנת בקלות. ומה שגם עניין אותי היה איזה תחתונים אלבש להופעות האישייות.

סמיר ענה או פנה לאורך היום, שלח לי הודעות חביבות של מאהב ואני אהבתי אותו. זה קסם לי שאני מאוהבת במישהו חדש. שמחתי שאני יכולה למחוק סופית את ההוא שקילל אותי סתם ככה ללא סיבה.

"כוס, כוס אמ, אמ אמא שלך". היה זה איש מצרי שאהב אותי כמה חודשים וטמטם את מוחי כמו שלא טמטמו אותי בחיים. אותו סמי היה דובר אנגלית רהוטה וכשהופיע סמיר שגם הוא מאגן הים התיכון וגם הוא בעל חזות מזרחית, שמחתי שיכולתי להיפטר מהמצרי. חסמתי את מי שלימד אותי להגיד מילים גסות כשכבר לא האמנתי שאלמד לקלל. סמי לימד אותי לקלל בגסות. ככה סתם קיללנו מבוקר עד ערב. אבל ההוא שקילל הלך. סברתי שהיה כנראה סכיזופרן, שפעם אהב ודיבר איתי אהבה ופעמים היה נעלם כי השד יודע השתלט עליו. וכשחזר היה צועק משמחה שהוא נמצא בחיי.

אבל כשגיליתי שהוא נמצא בחייהן של נשים אחרות וגם להן הוא שולח את ההודעה הקבועה שלו. "את הכי מדהימה בעולם, מלכת אנגליה מכוערת לידך, את הכי מקסימה ואת הכי יפהפייה." ככה הגזים, כי הוא היה מצרי שחי בעולם הגוזמאות.

אה ושכחתי הוא היה זקן בן כמעט שבעים שרק רצה סקס וטען שהכוס שלי, כן הוא דיבר על הכוס שלי כל הזמן גם כשלא דיבר איתי טען שאונן עליו. טען שזה הכוס הכי מגרה בעולם, שהוא כוס עליון ועל כן, חשבתי כמו פתי שאני כוסית על ולמה לא. כבר אמרתי שאני מאמינה לכל אחד גם לדפוקים. והוא היה כזה. סמי הלך כי זרקתי אותו לכל הרוחות כשגיליתי שהוא שקרן מדופלם. אחד שכל הזמן אומר שאישתו מכשפה ומרשעת איומה שהיא חוסמת לו את השמש והוא סובל בחושך כמו פולנייה. סמי לימד אותי לפתוח מצלמה. זה לא היה סמיר שלימד אותי לפתוח מצלמה. זה היה סמי המורה הראשון שלי לסקס וירטואלי. הוא ידע ללחוץ על הכפתורים הנעולים שלי. האמת, כבר לא האמנתי שמשהו יעיר אותי ויבעיר אותי באש תופת התשוקה. הייתי די רדומה ורדודה בשנים האחרונה. גלשתי לתוך פנסייה מפנקת, הנכדים החלו להיכנס לעולמי. בעלי נכנס לתקופת המנופאזה שלו, חשבתי שככה החיים צריכים להימשך ולא רציתי להפריע לעצמי בשלווה האוטופית הזאת.

המעשה הכי אדיר שעשיתי באותם ימים של שקט היה ויפאסנה. כל כמה חודשים עיינתי באינטרנט באתר הוויפאסנה שנמצא בקבוצת דגניה ב' וכל כמה חודשים דחיתי את הרעיון. מה לי ולוויפאסנה? אני צריכה לדבר.

אני אישה ורבליט, מה פתאום שארשם לזה. אך רציתי קצת שקט בחיים שלי. הילד עזב לאמריקה, משהו השתנה בחיים שלי, הילדים צמחו ואני מצאתי עצמי מתייסרת מן הכלום. נרשמתי לאחד המחזורים של ויפאסנה עשרה ימים של תרגול מדיטציה כשאין מה לדבר על לדבר. בחדר קטן וסגפני לנתי עשרה ימים במהלך חודש פברואר בשנת 2016. עננים באו והלכו, הצמחים צמחו הגלמים התפזרו על עלוות השדה ובטרם קמתי ושבתי לביתי פסקתי לבכות על מה שהיה ופסקתי לבכות על מה שחסר לי.

הלך סמי ובא סמיר. הייתה לי רווחה שהלך הזקן ובא הצעיר, ולא ידעתי עד כמה סמיר מקצועי וכמה אני פתי מאמין לכל דבר. אבל מה זה משנה כל זמן שאני מתייחמת ממילים אני חיה, אני פורחת אני זורחת. אני אוהבת שהעיניים שלי נהיות זרחניות ממילים מחרמנות.

וכך שבועיים סמיר כתב לי מילים באהבה, אחרי שסיפר לי שהוא מכיר את גאוני הפילוסופיה ניטשה, וגם שפינוזה. הוא התחיל להעביר אליו את פילוסופיית החיים שלו.

פרק רביעי

סמיר אהב אותן כמוני בחצי הדרך או לקראת הרקוויאם, נשים בשלות שעדיין תאוות החיים זורמת בדמן. בהתחלה שאלתי את עצמי מדוע אני משוחחת באינטימיות עם ה"בן" שלי. התחלנו לרדת לפרטים והוא אמר שהגיל הוא בכלל לא העניין. ואני עדיין לא הבנתי.

ביום שעשינו סקס משגע אחרי שהתגברתי על כל המחסומים שהיו בי. הוא כבר נופף לי עם החבר שלו הקטן והתחלתי לצחוק כמו בהתחלה, התביישתי להסתכל עליו. אבל מה לעשות כל פעם כשדיברנו עמד לו. וכשהצלחתי להתרכז במראה שניבט במצלמה ראיתי שכלי הזין שלו יפהפה, גם גדול מאוד וגם חטוב וגם בצבע חום שוקולד בהיר. התאהבתי גם בו. 22 ס"מ שבחיים לא היו לי, פתאום נכה שלי. הוא הבטיח שהוא שלי ואני האמנתי לו.

"אני אספק אותך את תראי, אני יודע לעשות הכול. כל מה שאת רוצה, אהיה עבד המין שלך." מדי פעם עלתה השאלה היכן הוא יפגוש אותי. וככל שניסינו לחשוב לא מצאנו פתחי מילוט ממסגרת המסך. כל כך רציתי להרגיש על באמת את הגודל. וסקס וירטואלי לפעמים משעמם אם לא יודעים לעשות אותו. כשהגענו למגע הזה, בהתחלה לא האמנתי, זה היה בעדינות.

עד שאני 'גומרת'. סוחטת מעצמי אורגזמה כמו שסמיר הבטיח. אני עוצמת עיניים בחשיכה של חדר השינה. קולו הרך שואל אותי בצרפתית אם גמרתי ואני עונה שכן. והוא לוחש בקול מלטף ממרוקו עד ישראל, קול נחמה כזה, אני זוכרת את הרגע הזה, שהחום בו ער בגופי ואני בשיא העונג והנה בא הרגע. "עכשיו תנוחי, תעצמי עיניים." הוא מצווה עליי. ואני שואלת "ומה איתך?" והוא עונה לי "אני גמרתי ביחד איתך, כולי מלא בשפיכה שלי, אני הולך להתקלח." כשהוא נפרד איני יכולה לזוז. אני שומרת את מיציי עד הבוקר, מתיקות שאני סוחבת אחר כך ליום העבודה. אני יושבת וקמה ועדיין מדיפה את ריח האורגזמה השמימית שהגעתי אליה. נדמה לי כמובן, שסמיר מאוהב בי. נדמה לי שהוא יודע לזיין אותי. הנה כמה רגישות ויטואלית. הוא יחכה עד שאני אחווה את האורגזמה השמימית ורק אז הוא יטיח בתוכי מטח של זרעים. זרעים רעננים צעירים מרוקאים וחצי אלג'יראיים. זרעים של פילוסוף על.

ובשיא הקרבה מתחילה לצוף הסיבה. בשיא האינטימיות מתחילה להתבהר התובנה. סמיר מחפש מקלט לחוסר השקט בעולמו, הוא מחפש את האימא שתחלץ אותו מן העולם שבו חי בעל כורחו.

פרק חמישי

ואומרים יש אהבה בעולם, היה נדמה לי שזו אהבה, אמנם היה מוגזם מצדי לחשוב שלאחר שגמרתי פעם אחת בעזרת הויברטור וגם בעזרת הקול הנעים של סמיר שאני מאוהבת בו קשות. המשכתי להאמין באהבה הזאת. וכשלא ענה מיד ושאלתי למה אתה לא עונה, הוא ענה שהוא מדבר עם אימא שלו. העניינים בינינו הלכו ונעשו מסובכים. בבוקר אחרי שהשתכרנו מסקס וירטואלי שבו היה נדמה לי שאני משפיעה כפי שהוא רצה וגם ביקש שאנחו מהזיון הסוער, הוא סיפר לי שהוא מנסה להשיג ויזה לבקר באחת ממדינות אירופה. זה היה ערטילאי ולא ברור. לא כל כך הבנתי מדוע הוא צריך ויזה. אנחנו נוסעים חופשי לכל מדינות העולם החופשי, ואילו הוא דוקטור לפילוסופיה בן 35 שמאמין בחופש האדם, מאמין בצורך בחופש המיני של האדם אינו יכול לצאת מן המדינה שלו. שני דרכונים גם מרוקאי וגם אלג'יראי לא מעניקים לו את החופש.

לקח לי זמן לקלוט את כל התמונה הכללית. פתאום צפו ועלו בדמיוני סירות קטנות של פליטים שחוצות את הים התיכון. סירות שבהן אנשים חותרים אל מזלם בין הגלים. ראיתי אנשים במזרח התיכון שחוצים את הים התיכון ממזרח למערב מדרום לצפון. פליטים שחולמים על העולם החופשי.

הילד הקטן ממשפחה שנמלטת מסוריה, הילד שנפלט מן הים, אשר שכב על שפת הים באי יווני צף ועלה בדמיוני. חיפשתי את שמו באינטרנט וגיליתי שאביו וגם כל משפחתו חסרי שמות. בידיעה העיתונאית לא ציינו איך קוראים להם. האב שב לקבור את ילדו האהוב בקובאני שבסוריה לצד אשתו והילדים שנהרגו בקרבות בסוריה, העיתונות העולמית חגגה על הדם והוא בישר שאינו מעוניין להמשיך את המסע לאירופה. סמיר לא הגיע לרמת ייאוש כזאת כדי לברוח ממר גורלו. הוא המשיך לשחק אותה סטודנט באחת האוניברסיטאות של אלג'יר שמסתבר אינן נחשבות במדינות ה ocd. הוא יכול לעבור ללמד או לעבוד רק בארצות אפריקה. בשיחות הללו שהובילו לסקס וירטואלי פרוע הוא הצליח לשבות את ליבי ופתח את שערי הנפש כדי שאוכל להציץ לעולם שלא היה לי בו חלק ולא היה לי מושג שכך חיים האנשים במדינות המוסלמיות.

ממתי זה החל, ממתי הרגישו שהם חנוקים, ככל שחולפות השנים מיום עצמאותן גילו אלה שהיו להם סיכויים לחיים טובים יותר את ההחמצה של חייהם. בשנת 1962 זכו תושבי המג'רב לעצמאות בארצותיהם בטוניס, באלג'יר ובמרוקו. גם אברהם אביו של סמיר ובנו יוסף זכו להיות אזרחים באלג'יר ולא חשבו להגר לצרפת.

את הזכות לבחור באזרחות הצרפתית בתום הקוליניאליזם לא השכילו להבין רבים מהתושבים. את הארצות נטשו בעיקר יהודים שחוו גלים של רדיפות ואנטישמיות בעקבות הקמת מדינת ישראל. היהודים הגרו לצרפת וזכו לעדנה במאה העשרים.

סמיר שהיה גבר מוצק בגובה 1.77 מטר, שהתעמל באופן קבוע והיה רחב כתפיים, חיפש מפלט מן העולם שבו חי. ואולי הוא מרגל, אמר לי אישי, כשהתחלתי להתוודות בפניו כאילו היה זקוק לכומר וידויים ואני הכומר שהמאמין בא להתוודות אצלו. סקרנותו של אישי התעוררה כשהבחין שמשהו מעסיק אותי יתר על המידה בטלפון. הוא החל לשאול מי זה מצלצל אלייך כשהוא מזיין בחופשה. שהינו בחופשה מתוכננת בדנמרק. באווירת שאנטי גם עישנו קצת גראס. בעלי צפה בסדרות נטפליקס על נשים מיואשות שמחפשות אהבה וחשתי סוג של הבנה והכלה גם אם לא אמר לי מילה. לא יכולתי להתנתק מסמיר גם כשטסנו לקופנהגן. עד שהמראנו הוא עדיין ליווה אותי, זרק לי משפט מוכר "אל תשכחי אותי." דווקא החופש הזה בקופנהגן שיגע את סמיר ואני לא הבחנתי עד כמה. שמעתי שירים צרפתיים בטירוף בכל מקום, לא יכולתי להתנתק מן השפה הפרנקופילית, הייתה לי תחושה שאני בחופשה עם המאהב לצד בעלי.

יכולתי להזדיין עם בעלי וגם לצאת למקלחת אחר כך ולפתוח מצלמה לסמיר כדי שיחווה אותי בטירוף הזה.

התחינות של סמיר הלכו והתחדדו. ממאהב בלתי רגיל שממנו אני שואבת אורגזמות שמימיות הוא החל לפרוט לפניי את צרותי האמיתיות. הסתלבטתי איתו, לחשתי בוקר וערב "מון אמור", כאילו שאני יכולה באמת להיות המאהבת שלו ולא 'אמא של מרקו'. ככל שהמשכנו לדבר נכמרו רחמי עליי. אולי סמיר עושה זאת לכל הנשים שהוא משוחח איתן, וזו שתצליח למלט אותו מארצות שבהן הוא חי מרוקו או אלג'יר הוא יהיה אסיר תודה. הוא יהיה המאהב המושלם.

כדי לשכנע אותי לעבוד בשבילו עבור הוויזה המיוחלת הוא החל להשקיע בהופעה במצלמה. הדבר הבולט ביותר היה שבחור בן 35 מוסלמי, שאינו שותה שיש לו נתונים גופניים מרשימים יכול להעמיד את הזין שלו מהר ושעות. לסמיר היו עוד תכונות הוא ידע לעבוד עליי, פתי מאמין לכל דבר נשאר פתי מאמין לכל דבר. רציתי לעזור לסמיר ונכנסתי לכוננות חיפושים.

ואחר כוננות סיעור המוחות עם המוח הקודח שלי, התחלתי לשלוח לו את כל הרעיונות שאני מכירה ושאיני מכירה בנושא הגירה. אולם סמיר לא רצה להגר ולא רצה חתונה לבנה. הוא לא רצה חתונה פיקטיבית ולא חתונה פרקטית.

הוא סיפר על האוקראינית ויקטוריה ממינסק שבאה פעם עם בעלה לנופש במרוקו ואיך הכירו אין לי מושג. היא נמשך לבלתי אפשרי, אין אצלו טאבו, צריך להוריד את כל הטאבו בעולם, גם נשים נשואות מבורכות כל זמן שהן לא צריכות להיקשר אליו וקל מאוד לומר להן שהוא אוהב אותן.

אבל אני המשכתי להאמין לסמיר כשהוא סיפר לי על האוקראינית שבאה לבקר אותו והוא דפק אותה כמו גבר שבגברים, ככה שהיו לה 9 אורגזמות בלילה. והיא צרחה עד השמים שאלוהים ישמע אותה. כשהוא סיפר לי עליה כמובן שקינאתי בברת המזל הזאת. נזכרתי בפנים העצובות שלה. הוא דאג לשלוח לי את תמונתה, הוא תמיד זכר את האופציה האוקראינית מול האופציה הישראלית. והתנחמתי כשחלפה הקנאה שזיין אותה כדי שתהיה קצת שמחה. היא עדיין חולמת להביא אותו למינסק לעשות ממנו עבד מין שלה, להעסיק אותו באיזה עסק שיש לה.

אולם סמיר הוא גבר שבגברים הוא אינו מוכן להיות אסיר תודה כל חייו לאישה אחת. בלילות היא עדיין שולחת אליו בקשות שייתן לה לבוא אליו. היא צריכה למלא את המצברים. והוא? יכול להיות שהוא מתגעגע אליה ומתכחש לזה. היא מצצה לו וגם בלעה, היא יודעת את העבודה. היא יכולה לבוא אליו ואין בעיה.

אחר כך הוא שלח תמונות של כל האחייניות שלו ובסוף עוד תמונה של אישה נחמדה מסופרת קצר שחיוך מונה ליזה קטן על שפתיה. מטיילת ועושה ספורט לצידו במרקש.

זו נחמדה אמרתי לו כי כבר הוספתי לתפקיד את האמא של מרקו. והוא לא הכחיש ולא אישר. אבל הסביר שאינו רוצה להתחתן כדי לקבל ויזה. שוב לא הבנתי מה יכול לעזור לו.

פרק שישי

הם תמיד רוצים משהו אלה שמחפשים מישהו. זה תמיד מתחיל במילים יפות. כמו ההוא שסיפר לי אחרי כמה שיחות של אהבה שהוא מגדל ילד לבד והוא זקוק לטלפון. לכי תקני טלפון ותשלחי אליי הוא ביקש ממני. זה היה אחרי שיחות מטורפות שבהן סיפר שאני האחת והוא אוהב אותי. תמיד עולים בפייסבוק תמונות מזויפות של אנשים שאתה כבר מזהה שהם מזויפים, תמונות של בני אדם שאינן נראות קשורות לפנים. הרבה חיילים מצבאות שאת כבר לא מזהה מאין באו. ואת תמיד משתדלת בהתחלה ואחרי כמה פעמים שמפילים אותך בפח הזה את כבר מזהה מי אמיתי ומי לא. ועדיין יהיו מוקשים שלא תצליחי להתחמק מהם ותתפוצצי באוויר כי אחרת איך תחיי אם לא תאמיני בבני אדם.

והוא סמיר הופיע גם הוא בפרופיל בלתי מזהה. בתמונת הפרופיל שלו היה בית מעץ צבוע בצבעי חמרא, כמו לקוח מסיפורי אלף לילה ולילה. אקזוטיקה צעקה מן הציור. אקזוטיקה מלכותית. משהו שונה. בתחילה הוא לא הדליק אותי. זה לא בא מיד. זה לוקח זמן להידלק על מישהו.

כשאני כותבת אני לא חושבת על הקוראים,
אבל תחשבו מי יכול לקרוא אותי.

קיימים אנשים שלא יקראו את הספר אלא אם כן יבריחו להם אותו. על סקס אי אפשר לדבר בכלא ואסור להראות סרטים עם סצינות מיניות, ואסור לקרוא קטעים אירוטיים. אני יודעת שאסור שיקראו אותי שם מעבר לחומות. את הספר אני רושמת לעצמי וגם לאוהבים, אלה שיקראו ואלה שלא יקראו. אני רוצה להמשיך להחזיק בסמיר הוא מגרה אותי מרחוק. בצרפתית מחרמנת הוא מחכה שאדליק אותו וכשהוא נדלק מתחילה התקרה אצלי לגלות אליי סימפטיה. אני מיד נשכבת במיטה, ונוגעת באצבעות בצבע לק הסגול בדגדגן, מעסה את עצמי וכשאני כבר לא יכולה אני נפרדת ממנו ומבקשת שיחכה עד שאחזור.

הטלפון שלי הפך לויברטור. פתחתי אותו כדי לאונן עם סמיר, הוא ידע לענג אותי דרך הטלפון אבל אם אספור את כל הרגעים הללו אני אסכם שהיה רק רגע אחד של תהילה השאר היה שיחות שכנוע שאנסה לסדר לו ויזה לישראל.

אמיל אז'אר כתב בספרו החיים לפניו על המהגרים מאלג'יר בשנות השישים של המאה העשרים, על סיפור האהבה בין הילד הערבי מומו שנולד לזונה שעבדה ביער בולון ששרתה את הלבנים או מי יודע.

התחלתי להרגיש כמו רוזה טובת הלב שטיפלה בילדי הזונות. חשתי אהבה ללא גבולות למומו שלי וסמיר היה צעיר ולא ילד, גבר שבגברים ממוצא מוסלמי שאין לו אפשרות לקבל ויזה אפילו לבקר באירופה, כי אירופה הוצפה במהגרים שרובם בלתי חוקיים. הם מתגוררים ללא תנאים סוציאליים משמעותיים. הם לעולם לא יתערו באוכלוסייה המקומית הם תמיד יישארו זרים באירופה. נאמר שהם כובשים את אירופה כפי שסבורים רבים, אבל ביניהם אנשים שחיפשו את היציאה מן המשטרים החשוכים, ולעולם לא ישתלבו בעולם החדש כפי שירצו. ערבי מוסלמי גם אם הוא מרגיש שהוא עליון כי הם הדת האחרונה ואין אחריה דתות חדשות שיקומו, וגם מצוות הדת לאסלם את כל האנושות כי האלוהים הוא אחד.

אצל סמיר זה היה אחרת, וכמה שזה היה אחרת, זה היה לא ברור לי כלל. חשבתי עליו יום ולילה, חשבתי איך הוא התאהב באישה כמוני, כבר לא צעירה, שכבר סובלת מעלייה בסוכר סוג 2. קמטים בזווית העין. בצד שמאל של הפנים מתחיל להתיישב קמט הבעה מעצבן. מטבעי איני מאמינה בהזרקות ובסיליקון, הקמט ילך ויעמיק אין סיכוי שאני אהיה צעירה. לא אלך לתקן מה שגרמו השנים שחלפו בבשרי. השדיים שלי אמנם יפים מאוד, הם עגולים וגם נפולים בכותרת חומה ורודה, תלוי בזווית הצילום.

ילדים כבר לא אייצר, אני אמנם מרטיבה ולא משפריצה אבל ילדים לא יהיו יותר. והוא סמיר יכול לייצר כיתה שלמה של ילדים.

תמונתו מנסה לשכנע אותי שהוא המאהב האידיאלי קופצת לי במוח כמו פטיש אוויר של מיליון טון. אני חולמת אותו 24 שעות ביממה. עיניו הטובות מציצות אל"י מקרון התחתית שבו הוא נוסע לעבודה. מכנסיו שבו איבר מינו המצפה לי תמיד בהיכון, והוא מאונן ומאונן על תמונותי. אני יודעת שהאינטרס שלו לענג אותי, ואיך הוא יעשה זאת אם לא אשחרר אותו מן הארץ הערבית שבה הוא חי.

האוננות שלו אינה נגמרת. אני חייבת לציין את העמידה שלו האינסופית. כשהוא רואה אותי עולה ונדלק הכפתור הירוק מיד נדלק אצלו האח הקטן. הוא משתדל לצלם לי אותו מכל זווית. בתוך המכנסיים ומחוץ למכנסיים.

פרק שביעי

ואולי הכול נדמה לי. אולם כשגל עולה בפייסבוק הוא כבר שנתיים בודק לי חום. בתמונת הפרופיל כמו אצל כל המזיינים תמיד קיימת תמונה מזויפת. לקח לי המון זמן להבין שזו לא התמונה שלו. בתמונה גבר, שדווקא כן מוצא בעיניי, מציץ מן הדלת. וזה כנראה מרמז על מה שגל יודע לעשות טוב, הוא מציץ לכל מה שאפשר וגם אצלי הציץ כמה פעמים. תראי לי את הציצי שלך הוא ביקש ממני. בהתחלה לא נעתרתי לבקשות שלו. רק אחרי שעברתי קורס עמוק אצל הנוצרי הקופטי שחושב שאישתו שטן, שלא נותנת לו ליהנות עם מגדה שחקנית הפורנו המבוגרת. סמי הזה היה מצרי שישב בערב הסעודית וחיכה לאיזה משפט כדי לזכות בפיצויים על עבודה שלא ביצע. הוא שוחח איתי בהתחלה היה נדמה, שהוא אדם מן היישוב ולאט לאט גם כשלא האמנתי הוא הצליח להפשיט אותי במצלמה. אני חייבת לסמי את הסטרפטיז הראשון. למדתי ממנו איך להראות את התכווצויות הלב. ונוכל נשאר נוכל ולוקח שנה להבין שלוכד הלב שלך היה חולה נפש. אדם חסר רגשות שהיה נדמה לו שקטף את ליבי, שידר אליי סיסמאות נבובות וריקות מתוכן, אנחנו אחד ולא שניים. אשמור אותך עד יומי האחרון. אני אוהב אותך בערבית, וכשהיה מתחמם היה משתמש במילה שמשמעותה הייתה שרמוטה. עלינו בטונים וירדנו בטונים. זה נגמר אחרי שנה של עליות וירידות.

זה נגמר כשהוא החליט להמציא שוב סיפור על אישתו המכשפה שטסה לארה"ב ללונג איילנד לבת שלהם. וכשהיא לא הייתה לידו הוא הופיע בצורה משונה לא אצלי אלא אצל חברה שלי. והיא שרצתה לעזור לי סיפרה לי, שהוא הופיע אצלה. היה זה סמי האיש שכל כך האמנתי לכל מילה שהוציא מפיו, או יותר נכון כתב על כל מה שיכול היה למצוא. וכשהיא סיפרה לי שהוא הופיע אצלה לא ידעתי מה לעשות עם הידיעה הזאת. הוא כתב לה מתחת לצילומים שלה בהופעות כזמרת, שהיא הכי יפה בעולם, הגזמות של אלף לילה ולילה וריקות מכל תוכן כי הוא דקלם את כל מה שזכר שנשים אוהבות לקרוא. וחברתי היא אחת הנשים הנדירות בעולם היא חיכתה יום יומיים לראות אם הוא משתקע אצלה בדף. וכשנפגשנו לקפה היא סיפרה לי שהוא חזר, ודווקא אצלה הוא כותב את כל מה שהיה רגיל אצלי. זה לא הדליק לי אור אדום ולא היה אור כלל. מפרופיל חדש שבניתתי עם תמונות אמיתיות שלי פניתי אליו. שאלתי אותו בתמימות הנצחית. ככה זכרת אותי. הוא הבטיח שאהיה בליבו. והנה אני מגלה שהחיים אינם כאלה. הוא לא של עצמו ולא של איש.

הפעם סלחתי והכנסתי אותו לרשימת החדשה שלי. חשבתי שהוא אחד המובחרים ברשימה שלי. לקח לו שלושה חודשים להמציא שוב סיפור והוא נעלם.

בל נשכח את הימים שהיה לו דיכאון, בל נשכח את השקרים שרק עליי הוא מחורמן ורק עליי הוא מאונן שם בקהיר. כשחלפו הימים והוא לא חזר הוא שוב הופיע בעמוד של הזמרת הטובה, כשהיא סיפרה לי את שיבתו השנייה, כשהפעם זה היה מתוחכם בהודעות אישיות, התחוויר שמכרתי נשמתי לשטן. כעבור כמה ימים היא חסמה אותו. עוד ימים תהיתי מדוע הפך את עצמו למסכן כזה. וגם מדוע הוא בוחר בנשים ישראליות. ככל שהעמקתי בידע הבנתי שאנחנו כנראה כר מרעה נוח שאם נופלים בו בידי מישהו שכותב לך מילים שאין להן תוכן. אנחנו כנראה חיות את הצימאון למצוא את האחד והוא יכול להיות תעתוע בלתי נסלח.

פרק שמיני

את סמיר אהבתי אהבה אחרת. ואולי גם לא זכרתי עד כמה אהבתי את האחרים. כשאני מתאהבת אני שוכחת כל מה שהיה. ואת מה שהיה ומי שהיה איני זוכרת. מאותו לילה שבו הוא עשה עימי אהבה וירטואלית ושלח אותי לעולם חלומי רק הידרדרתי. אם אלוהים רצה לקלל אותי הוא קילל אותי באיש הזה שהופיע בין החברים. ואיך אמר לי גל המאהב שלי שאני לא רוצה, "מישהו כזה כמוהו בטח מסובב חצי עולם. אל תבני עליו אני כאן," כשהוא בעצמו בכלל לא נאמן. ניסיתי לנצל בהתחלה כל פיסת רגע כדי למשוך תשומת ליבו של הבחור האתלט. האם יכולתי אחרת? הוא כבש אותי והשאיר אותי בשדה הקרב של האהבה פצועה וחבולה. וכשרציתי אותו הוא טען שהוא משוחח עם אימא שלו. את גל שהרגיע אותי לא יכולתי לתפוס לשיחה כי הוא כתב לי רק בשעות היום עד שהתקפל הביתה לאישה, לילד ולכלב. גל סיפר לי המון סיפורים במהלך השנתיים. היינו זוג ולא זוג. כן, וגם זרקתי אותו וחסמתי אותו כשהזהיר אותי מסמי וכשהגיע סמיר הוא שוב הזהיר אותי, "איך אני נופלת עם ערבים. זה לא משנה מה הם אומרים לך, יש לך אותי כאן אני אעשה לך כל מה שהם מבטיחים לך. רק תהיי השפחה שלי." לקח לו שנתיים לשכנע אותי להיות שפחה והסכמתי בליבי להיות שפחה וירטואלית. לא יותר מזה. כשהוא מצווה עליי תעשי כך ותעשי כך. ותעניי בטוב, אדוני. תראי לי את הציצי שלך.

אני אוהב כוס מגולח. מעכשיו כשאת הכוסית שלי תשמרי על כוס מגולח. בבוקר לאחר שאת מזדיינת עם בעלך תקומי ותצטלמי עם הכוס הלח שלך. אני אלקק לך את השפיך ואחר כך אנשק אותך. ואני? אני כולי בוערת. גם גל בחור צעיר, אני מתחרמנת מצעירים לפתע אני מגלה שאוליי קוגרית מתחילה.

ועכשיו תעשי מה שאני אומר לך. הוא ביקש שאתהלך בלא תחתוני ובלא חזייה. כשגל ביקש ממני ללכת ללא הלבנים הייתי כבר לבושה ולא ידעתי כיצד אעשה זאת, אבל כנראה, אני אוהבת שפוקדים עליי והסתובבתי שעה קלה בין המטבח לפינת האוכל ללא תחתונים וחזייה ואף אחד לא הרגיש. זו הייתה שמלה בצבע כחול שהסתירה הכול. זה לא היה בבית זה היה בחופשה בקופנהגן, עיר האהבה החופשית שבה הרובע כרסיטיאנה שבה אפשר לפרוץ גבולות. וגל ליווה אותי לכל אורך הטיול כי שחררתי אותו להתרועע איתי במרחב הווירטואלי. שחררתי אותו מהחסימה כדי שיציף בי חשקים.

תשבי על כיסא ותחשפי את ערוותך אני רוצה לראות אותה. תניחי את הטוסיק על המשטח כך שדבד לא יסתיר מאומה. הפשלתי את השמלה וגיליתי את ערוותי למצלמה. גל בצד השני שלח לי מילות תמיכה ועידוד, יפה מאוד, שפחה שלי. אני אוהבת פקודות. זה לא מפריע לי.

פרק תשיעי

אני מנסה לנחות על האדמה ובמקום משקולות שיחברו אותי לרצפה אני עונדת עגילים שמצוידים בציפורים. אני עפה על עצמי ועפה על הכול. כשאני יוצאת לרחוב בעיר זרה ואני שומעת קולות בשפה לא ברורה. אותי מזהים שאני לא מכאן. איש גבוה בתחנת הרכבת רצה לחבק אותי, או שנדמה לי. הוא שאל אותנו לאן אנחנו צריכים והסביר לנו שאנו צריכים כנראה לעבור לרציף אחר. "מאין אתם?" הוא אינו מתאפק, נוגע קלות בכתפי. מנסה לחוש אותי. "אנחנו מישראל." והוא מנסה להוציא מפיו נשיקה בעזרת נגיעה באצבעו בפיו. כולו זורח ושמח ושוב הוא מנסה לגעת בכתפי. אנחנו מתרחקים ומבטו ממשיך ללוות אותי, הוא מתבונן בעכוז שמתנועע בקצב שלו ומתרחק ממנו. איני מביטה לאחור אני ממשיכה קדימה. אני יודעת עם העיניים בגב שהוא עוקב אחריי במבטיו, החושים החייתיים שלי מתחדדים.

מסתבר שהגאווה הורגת את האהבה. ואם אני רוצה שמישהו יתמסר אליי כמו שאני רוצה, עליי לשמור על פאסון. אבל אני נשברת כשאני רואה את סמיר עולה והאור הירוק אצלו נדלק. הוא שולח אייקונים בלתי מזוהים ואני עונה בעזרת אימוג'י כל מה שהיה בינינו הולך ומתאדה כמו מים שהופכים לגז כשמרתיחים אותם.

אני אוויר כעת גם אם הוא רוצה ללמד אותי לקח עליי להישמר ממכות יבשות. הוא טוען שהתייחסתי אליו כמו כלב, כשביקשתי ממנו להיות איתי בצוהריים כשהייתי לבד, והוא בדיוק הכין את ארוחת הצוהריים ורצה להתקלח. ואני? מה רציתי? ולא ידעתי שאני מתנהגת אליו כאילו שהוא כלב וזה מכאיב לדעת שלא הבינו אותך, כשאת במצוקה ואת מתגעגעת, פשוט תסתמי את הפה שלך. לא צריך להוציא את הלב ולהראות למי, שאינו ראוי מה שלא מגיע לו.

ורק גל שחסמתי והעלמתי לשנה שלמה מתקרב אליי. אעשה כל מה שתרצי. הוא מוכן לקבל הכול אצלי. אפילו את הגניחות שלי כשבעלי מזיין אותי, הוא ילקק את הנוזלים שיזרמו ממנו.

בואי אני רוצה לזיין אותך, ככה הייתי רוצה שיאמר אבל הוא נשכב לידי. עשה תנועות שהוא רוצה. אני כנראה מחרמנת אותו ייאמר לזכותי. והוא ניסה ואני כבר יודעת מה זה זיין טוב ומה זה זיין רע, אמרתי לו אני לא רוצה שהיום יהיה לי נאכס אז הוא אמר טוב אני רוצה שתעלי לי הפנים, בואי. טוב אתה רוצה כך וכך היה. עליתי עליו והוא דחף את הלשון לדגדגן את המיצים הוא שתה ומדי פעם דחף את הלשון לכוס וליקק ובלע את כל המיצים.

ואני? אני המשכתי להשמיע קולות כאלה כמו של חתול כי היום יום החתולה. והוא המשיך והמשיך עד שכבר לא יכולתי מאלפי גמירות. ואז ביקשתי ממנו מה שאני אוהבת כי אני מלכה. ישבתי בברכיי על קצה המיטה והוא בא מאחור. כך אני הכי מרגישה. עד עכשיו אני מרגישה שמשוהו מילא אותי ובין ירכיי זרעיו. בעלי. האחד והיחיד. הבעל שלי.

כך אני מגיעה למקום הזה שבו המוח מתהפך והכול מתכוון לקראת המהפכה הפנימית שלי.

אני מסתובבת מסוממת בכריסטיאנה בתוך רובע קטן שאין בו חוקים. מרחב שבו מתמסטלים מגראס ומריחואנה. וזהו השיר שבוקע ממני. האם הוא מכוון למישהו?

וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצָה אוֹתְךָ
 וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצָה אוֹתְךָ מְאֹד
 וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצָה אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד
 וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצָה אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד מְאֹד
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה אוֹתְךָ מְאֹד
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד

וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד מְאֹד
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה הַגֶּשֶׁם שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה הַסּוּפָה שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה תְּעַלֵּת הַלֵּדָה שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה הַמְּפָרֵץ שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה הַחַיִּים שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּהיָה הָאוֹיֵר שְׁלִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה שְׁתֵּגִיד לִי שְׂדוֹ אֲנִי
 וְלֹא כָּל מָה שְׁלַקְחִתִּי לֵהיוֹת
 וְעַכְשָׁו אֲנִי צְרִיכָה אֲנִי וְאֶתְּךָ בְּאֵי שְׁלֵנוֹ
 וְאֶתְּךָ אֶצְלִי בְּנִרְתִּיק כְּמוֹ שְׁאֶתְּךָ רוֹצֶה
 וְאֲנִי אֶצְלֶךָ בְּלֵב כְּמוֹ שְׁאֲנִי רוֹצֶה
 וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצֶה אוֹתְךָ
 אֲנִי רוֹצֶה אוֹתְךָ חֲזָק
 אֲנִי רוֹצֶה אוֹתְךָ
 אֲנִי רוֹצֶה לִהְפֹּךְ אֶת כָּל הָאִסּוּר לְמֵתֵר
 אֲנִי רוֹצֶה לִהְפֹּךְ אֶת הַטְּבוּ לֵהיוֹת
 מִי שְׁאֲנִי
 אֲנִי רוֹצֶה כִּי הִתְהַפֵּךְ לִי הָעוֹלָם

עכשיו כשהמוח שלי עף לכל הרוחות אני יודעת יותר מתמיד שאני רוצה אותך. זה לא הגוף שלך ואולי זה כן הגוף שלך. זה לא הזין היפה שלך ואולי זה הזין היפה שלך. אני מעשנת מריחאונה בכריסטיאנה במקום שאין חוקים בדנמרק, וחושבת על חוסר החוקיות הזאת שהפגישה בינינו. ועל המחסומים שאתה רוצה שאסיר מעלי.

אתה רוצה את גופי או את נשמתי. אני מעדיפה שתיקח את הכול יחד. ואם לאהוב משמעותו לחיות ללא גבולות. כמה זמן עוברים את הגבול להגיע אליך? אתה אהוב שלא חלמתי עליו. שברת בי את כל הגדרות. הפכתי לחלשה מולך. טובעת במה שלא נתת, ועוד תיתן, בשפע הבטחות. הסיגריה נותנת לי כוח להגיע לאמת שלי. אתה אוהב אותי ככה מתמסרת והיום 8.8.19 יום החתול אהובי, איך אני יכולה לאהוב ככה גם אותך.

בפינת העישון בכריסטיאנה על ספסלים אדומים יושבים רייקל הדנית וחזיז הטורקי מעשנים ביג מאמא.

הויקינגית מסתכלת עליי ונותנת לי חשיש שנקרא ביג מאמא, גראס עם חשיש מרוקאי.

שתי שכטות ועפתי והם התחילו לצחוק שאני אסע הביתה בעגלה. ואז חיבוק כשאני לוחשת לרייקל "תני לי כוח ללכת בעקבות הלב." ואיזה חיבוק זה היה. ומה פתאום אני אומרת לראקל הזרה שנפגשתי איתה סך הכול לשאחטה קטנה שאני צריכה אהבה. מאין יצאה ממני הזעקה הזאת? ראקל מבקשת ממני שאספר את הסיפור שלה לכל העולם, כשהיא שומעת שאני גם סופרת וכותבת על אירוטיקה היא מתחילה לספר לי את הסיפור שלה. היא מספרת לי איך התאהבה בחזיז כשהייתה בחופשה עם ילדיה בטורקיה. היא לא נתנה לו בקלות עשתה לו קצת הצגות אבל הטורקי חיכה לה כל ערב ליד החדר שלה עד שהיא הכניסה אותו לחדרה. כשהיא גילתה איך טורקי דופק כמו פטיש היא ידעה שהיה שווה להגיע לחופשה הזו בטורקיה בריוויירה הים תיכונית. תכתבי על אהבה מנצחת. הם חייכו אליי, שלובים ומחוברים לזהות חדשה. הסתכלתי עליהם ביקשתי מרייקל חיבוק והיא עטפה את זרועותיה סביב החזה שלי ואחר הניחה את כף ידה על השד השמאלי והצטלמנו למזכרת.

לפעמים לוקח זמן לגלות רמאי ולי לקח חודש להבין שסמיר הוא אדם שמחפש אישה שתזמין אותו למערב. היה נדמה לו שאני בעלת כוחות על. הוא ביקש ממני כמה פעמים שאסדר לו ויזה למדינות רווחה, כמו קנדה או אני לא יודעת לאן.

פרק עשירי

כשאני בטוחה שהכול נגמר והוא רוצה אותי רק כדי להשיג ויזה לקנדה או לאיזה מקום שאני לא מצליחה להבין. אני לא פקידה במחלקת ההגירה באף מדינה ואיך אסדר לו כרטיס כניסה לעולם אחר. עוד מעט מתחילה שנת הלימודים של המחלקה לפילוסופיה באוניברסיטת אלג'יר אין לי מושג מדוע הוא לא יכול להשתחרר משם. הוא ד"ר לפילוסופיה של ההיגיון אף שהוא טוען שהרמה שם אינה גבוהה הוא מצליח לשכנע אותי שהוא ברמה גבוהה. רק אני ברמה נמוכה של הבנה.

אני יושבת ברכבת התחתית של דנמרק, אני כבר עשרה ימים כאן בהם הוא מהפך את תחושותיי אני בעיקר אוהבת נואשת, יוצאת אליו בלי שאני מגיעה אליו. תמונותיו וגופו ממשיכים לשוטט במחשבותיי. אם הוא דוקטור להיגיון האם הוא משעבד את נפשי שאוהב אותו. ואני מזכירה לו שאיני חטובה ואני לא בת שש עשרה, הגוף שלי מונע מכוח הגרביטציה. אין לי עור מתוח. אני פשוט זקנה אני אומרת.

רקדנית של מילים | שושנה יג

הצד האפל, הצד החבוי – יכול להתבטא במילים. הסודות הכמוסים יכולים להתגלות בשיח בין אנשים שאינם מכירים זה את זה. בכתיבה חושפנית מגלה לנו שושנה יג, את עולמה הפנימי, את הליבידו הארוס המייחל למגע ולאהבה עם האחר.

בסיפור על חמלה וגם על תשוקה לכתיבה וגם לשיח תוכלו למצוא התבוננות של יוצרת נועזת בעולמה הווירטואלי.

שושנה יג פרסמה בשנת 2000 את רומן הביכורים שהיה על אהבה וירטואלית, זהו ז'אנר דומיננטי ביצירתה. יג היא משוררת, סופרת ובעלת הוצאת פיוטית.

*****

הסיפור מפורסם אצלנו לראשונה באופן בלעדי

*****

חפשו את מיזמי מוטיב השונים גם ב:

יצירת קשר:

דואר אלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il

וואטסאפ: 054-3371373

אתר אינטרנט: www.motiv-magazine.co.il